

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szemes Marianna (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság (címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 21-én kelt 4.P.25.432/2008/25. számú ítélete ellen - melyet a Fővárosi Bíróság a 2010. szeptember 8-án kelt 4.P.25.432/2008/43. számú kiegészítő ítéletével kiegészített - a felperes részéről 28, 44. és 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és azt is megállapítja, hogy az alperes azzal, hogy ...-én a felperest a ...-ra előállította és több órán keresztül ott tartotta, megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát is, továbbá azzal, hogy az állományába tartozó rendőrök a felperes személyére indokolatlanul sértő kifejezéseket használtak, megsértette a felperes jóhírnév és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát.

A Fővárosi Ítéltábla az alperest a további jogsértéstől eltiltja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forint nem vagyoni kártérítést és ezen összeg után ...-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd (Dr. Szemes Marianna, címe) munkadíját fele részben az alperes, fele részben a Magyar Állam viseli.

Ezt meghaladó költségeiket a peres felek maguk viselik.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a jóhírnév védelméhez, személyi szabadsághoz, emberi méltósághoz, továbbá a becsület védelméhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását kérte. Az alperes jogsértéstől való eltiltására, a nyilvános elégtétel adására való kötelezésén túl nem vagyoni kár és kamatai megfizetése iránt is terjesztett elő igényt. Álláspontja szerint megállapítható, hogy a személyi szabadságát jogellenesen 5-6 óráig korlátozták, a jóhírnév védelméhez fűződő jogát megsértették azáltal, hogy ... rendőr alezredes és ... rendőr őrmester a hivatalos ügyészi vizsgálat során hazugságokat állított. Továbbá a becsület és emberi méltóság védelméhez való jogának megsértését okozta, hogy ... a ...-on előállítottakat - köztük őt is - börtöntöltelékeknek nevezte, majd tiltakozása után mindenki előtt homoszexuális, orális szex-kapcsolatra tett ajánlatot.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy a jogszerűtlenül megtartott rendezvényt a rendőrség feloszlatta és a résztvevőket felszólította a helyszín elhagyására. A felperes részéről elvárható lett volna, ha a területen kívül marad, mert így egyértelműen észlelhető lett volna, hogy nem a rendezvény résztvevője, és mivel semmilyen jelzést nem viselt, így nem derült ki az, hogy valamely sajtószerv képviselőjeként van jelen.

Álláspontja szerint az, hogy a bíróság a szabálysértési eljárást a felperessel szemben megszüntette nem jelentheti, hogy a hatóság eljárása önmagában megalapozza a kártérítési felelősséget. A felperes résztvevője volt a rendezvénynek és be akart jutni a rendőrségi kordonon belülre, ez pedig „túlmutat” a békés gyülekezés jogán.

A kereset kiterjesztésében a ...-i események miatt a felperes a könnyű testi sértés révén megvalósult személyiségi jogsértés és a megalázó brutális bánásmód által az emberi méltósághoz való jog megsértésének a megállapítását, a ...-i rendezvények tekintetében pedig az Alkotmány 61. § (2) bekezdésében rögzített sajtószabadsághoz való joga megsértésének a megállapítását is kérte.

A ...-i eseményekre vonatkozóan vitatta, hogy jogellenes magatartást tanúsított volna, ugyanis a megjelölt időpontban és helyen előállításra, tömegoszlatásra nem került sor, míg a ...-i eseményekről úgy nyilatkozott, hogy a felperes nem igazolta, hogy a kérdéses időpontban rendelkezett újságírói igazolvánnyal.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárást követően ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy ...-én a felperest a ...-ra előállította és több órán keresztül ott tartotta, megsértette a felperes személyes szabadsághoz való jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül magánlevélben kérjen elnézést a felperestől a megállapított jogsértésért. Egyebekben a kereseti kérelmet elutasította és megállapította, hogy a le nem rótt illetéket az állam, a peres felek költségeiket pedig maguk viselik.

Kiegészítő ítéletében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes ...-én megsértette a felperesnek a véleménynyilvánításhoz és szólásszabadsághoz, valamint a békés gyülekezéshez való személyiségi jogát, ezért kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül magánlevélben kérjen elnézést a felperestől a megállapított jogsértésért. Egyebekben az ítélet kiegészítése iránt kérelmet elutasította.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 75. §-át, a 76. §-t, a 78. § (1)-(2) bekezdését, a 84. § (1) bekezdését, az Alkotmány 54. § (1) bekezdését, az 55. § (1) bekezdését, az 58. § (1) bekezdését, a 61. és a 62. §-át, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 19. § (1)-(2) bekezdését, a 33. § (2) és (3) bekezdését, a 46. §-t. A kiegészítő ítélet indokolásában ismertette továbbá az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. és 11. Cikkét, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdését, továbbá az Alkotmánybíróság 60/1993.(XI. 29.) AB számú határozatát.

Ezt követően az elsőfokú bíróság a felperes által sérelmezett eseményekkel kapcsolatosan részletesen ismertette a felperes, ..., valamint ... előadását, ..., ..., ..., ..., ..., ... tanúvallomását, az adott eseményekkel összefüggésbe hozható eljárások során meghozott határozatokban foglaltakat és az elsőfokú bíróság megtekintette a felperes által csatolt felvételt is.

Mindezeket értékelve a ...-ei esemény tekintetében az elsőfokú bíróság hivatkozott a Ptk. 78. § (2) bekezdésére és azt rögzítette, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság 8.Sz.XII.21.017/2005/3. szám alatti végzésében a felperes ellen rendzavarás szabálysértése miatt indult ügyben az eljárást megszüntette. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a valóságtól eltérő tartalmú felperessel szembeni feljelentés nem alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Megállapítást nyert, hogy a ...-ei rendezvényt jogellenesen oszlatták fel, így a ... útról előállított személyek előállítása is jogszerűtlen volt. A ... útról előállított személyek és a felperes megítélése ebből a szempontból nem különbözik, így a felperest nem érte hátrányos megítélés azzal, hogy a feljelentésben úgy tüntették fel, mintha a ... útról került volna előállításra. Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a felperes hivatkozását arra, hogy jóhírneve sérült egy ismeretlen személy tanúvallomása miatt.

A személyes szabadság megsértése tekintetében hivatkozott a 66/1991.(XII. 21.) AB számú határozatra. Megállapította, hogy az alperes ...-én jogellenesen oszlatta fel a Budapest ... kerület, ... (...) - ... - ... út útvonalon megtartott rendezvényt, ennél fogva a felperes előállítása is jogszerűtlenül történt. Alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást, hogy az Rtv. 46. § (1) bekezdésének d) pontja alkalmazható, mert az alperes nem jelölte meg, hogy ki volt az a védett személy, akinek érdekében a területet lezárta.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján tehát a jogsértést megállapította, a jogsértéstől való eltiltásról azonban nem rendelkezett, mert az eltiltás olyankor indokolt és célszerű, ha alappal lehet tartani a kifogásolt eljárás megismétlésétől. Jelen esetben ez a feltétel nem állt fenn, így az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó igényt elutasította.

Az álláspontja szerint a felperes személyiségi jogának megsértése miatt megfelelő jóvátételt jelent a magánlevélben történő elégtételadás, ezért az elsőfokú bíróság az alperest ennek megfelelően kötelezte a 15 napon belüli elnézés kérésre.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében hivatkozott a Ptk. 339. § (1) bekezdésére, a 355. § (1) és (4) bekezdésére és a 34/1992.(VI. 1.) AB számú határozatra. Kifejtette, hogy téves a felperesnek az az álláspontja, hogy a személyhez fűződő jog megsértése miatt a sérelmet szenvedett személy anélkül, hogy bármilyen hátrány bekövetkezését állítaná és bizonyítani, becsült összegben meghatározandó nem vagyoni kártérítésre automatikusan igényt tarthat. A felperes olyan hátrány bekövetkezését nem állította és nem bizonyította, amely indokolná a javára a nem vagyoni kárpótlás megállapítását.

A ...-i esemény tekintetében az elsőfokú bíróság a felperes előadása és ... tanúvallomása között több ellentmondást talált. A tanú vallomása eltért a felperes által előadottaktól és nyilatkozatait nem támasztotta alá. A felperes nem bizonyította, hogy ...-án az alperes megsértette volna az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, ezért az erre vonatkozó kereseti kérelmet elutasította.

A ...-i események körében sem bizonyította a felperes, hogy a sajtószabadsághoz való jogát megsértették, ezért az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatos kérelmet is elutasította.

A kiegészítő ítélet indokolásában a ...-ei eseménnyel kapcsolatos kérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság az Emberi Jogok Európai Bíróságának 25691/04. számú ítélete alapján megállapította, hogy a ... -ei ... történő ünneplése miatti tüntetés feloszlatása jogellenesen történt. A tüntetés jogellenes feloszlatásával az alperes megsértette a felperesnek a szabad véleménynyilvánításhoz és a békés gyülekezéshez való jogát.

A ... lezárásával kapcsolatos kérelem körében hivatkozott az Alkotmánybíróság 60/1993.(XI. 29.) AB számú határozatára. Álláspontja szerint a felperes a szabad mozgásában nem volt akadályozva azzal, hogy a ... lezárásra került, ugyanis a felperes a tér területén kívül szabadon sétálhatott, mozoghatott, biciklizhetett, demonstrációs tevékenységet folytathatott. Az köztudomású, hogy bizonyos feladatok ellátásához területeket elzárnak a közforgalom elől, ez azonban nem jelenti azt, hogy a személyeket korlátoznák a szabad mozgásukban. A ...lezárásával bizonyos területet az alperes kivont a szabad mozgás alól, ezzel azonban a felperest nem korlátozta a szabad mozgásában és nem eredményezte a felperes személyiségi jogának megsértését.

Az alperes munkáltatói felelőssége tekintetében az elsőfokú bíróság hivatkozott a Ptk. 348. § (1) bekezdésére amiatt, hogy az ítélet kiegészítése iránti kérelmében a felperes annak megállapítását is kérte, hogy az alperes munkáltatói felelőssége fennáll néhai ... magatartásával, kijelentésével kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez a kérelem nem alapos, tekintettel arra, hogy a felperes esetleges személyiségi jogának megsértése személyhez kötött, nem munkaviszonyhoz. Az alperesnek a felelőssége az alkalmazottjának kijelentésével kapcsolatban tehát nem áll fenn. A Ptk. 348. §-a akkor lenne alkalmazható, ha a kár bekövetkezése történt volna meg, jelen esetben azonban a felperes maga sem hivatkozott arra, hogy néhai ... kijelentésével számára kárt okozott. A munkáltató

kártérítési felelősségének megállapításához három feltételnek kell teljesülnie. A károkozó a munkáltató alkalmazottja, a munkáltató akkor felel, ha az alkalmazott felelőssége is megállapítható, a károkozás a munkaviszony vagy egyéb munkavégzésre irányuló jogviszony körében kifejtett tevékenységgel van összefüggésben. A felperes nem állította és nem bizonyította, hogy kár érte volna, így erre tekintettel nem alapos a kérelme.

A jogsértéstől való eltiltás körében azt fejtette ki, hogy az olyankor indokolt és célszerű, ha alappal lehet tartani a kifogásolt eljárás megismétlésétől. A vizsgált esetben ez a feltétel nem állt fenn, így a bíróság az erre vonatkozó igényt elutasította. A Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontjában szabályozott elégtétel adás is olyan objektív következmény, amelyet alkalmazni kell akkor, ha a bíróság a jogsértést megállapítja. Az általános alapelv az, hogy lehetőség szerint ugyanolyan nyilvánosságot kell biztosítani az elégtétel adásának, mint amilyen nyilvánosság mellett maga a jogsértés történt. Az elsőfokú bíróság nem látott alapot arra, hogy az alperes napilapban legyen köteles közleményt megjelentetni, ezért azt rendelte el, hogy az alperes magánlevélben kérjen elnézést a felperestől.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az ítélet és a kiegészítő ítélet eredeti kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását, azaz annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez, a becsület védelméhez, az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy előállítása alatt súlyos módon molesztálta, fenyegette, illetve a „kapd be a faszom” felszólítással lényegében homoszexuális, orális kapcsolat létesítésére szólította fel nagy nyilvánosság előtt. Kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a szabad mozgáshoz és helyváltoztatáshoz való jogát azzal, hogy a ...-t a törvényben meg nem engedett módon határozatlan időre lezárta.

Közölte, hogy az alperes köteles biztosítani az előállítottak személyiségi és emberi jogait az előállítás időtartama alatt. Ha ezeket a jogokat az alperes állományába tartozó személyek megsértik, azért egyértelműen az alperes a felelős.

Kifogásolta a ... lezárásával kapcsolatos ítéleti indokolást is.

Kérte az igényelt nem vagyoni kártérítés vonatkozásában külön kezelni a ...-ei eseményt, a jogalap nélküli előállítás és az előállítás során történeteket, és kifejezetten ezen eseménnyel ok-okozati kapcsolatban megállapításra kerülő nem vagyoni kártérítésre vonatkozó kamatot ...-étől kérte megítélni. Az ezt meghaladó, a kereset kiegészítésben szereplő tényállásokkal ok-okozati összefüggésben esetlegesen megítélésre kerülő további nem vagyoni kártérítési összegekre nézve a kamat kezdő időpontját középarányosan kérte megítélni.

Az alperes az elsőfokú ítélet és kiegészítő ítélet helybenhagyását és a felperes fellebbezési költségben történő marasztalását kérte.

A felperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésével azonban a másodfokú bíróság csak részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság az ítéletben a perbeli esetre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket részletesen ismertette, azokra a másodfokú bíróság csak visszautal az alábbiak kiemelése mellett.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. Ezzel a rendelkezéssel a Ptk. védelmet kíván nyújtani a személyiség megsértésének mindenféle megnyilvánulásával szemben, ezen belül pedig a legjelentősebb személyhez fűződő jogokat külön is nevesíti.

Annak megítélésénél, hogy a felperes személyes szabadságának korlátozására jogszerűen került-e sor, a következőket kellett megvizsgálni.

Az 1993. évi XXXI. törvénnyel a belső jog részévé vált az Emberi Jogok Európai Egyezménye, amelynek 5. Cikke kimondja, hogy mindenkinek joga van a szabadságra, amelytől senkit sem lehet önkényesen megfosztani, csak ha a törvényben meghatározott okok ezt indokolják, és ebben az esetben is a törvényben meghatározott eljárás szerint.

Az Alkotmány 55. § (1) bekezdése szerint pedig mindenkinek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra, senkit nem lehet szabadságától másként, mint a törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. A személyes szabadság körébe tartozik a szabad cselekvés, a szabad mozgás biztosítása, a tartózkodási és a lakóhely szabad megválasztása. Ugyanakkor a személyes szabadság társadalmi és egyéb fontos érdekből törvény által is korlátozható. Annak elbírálásánál, hogy a felperes személyes szabadságának korlátozására a törvényben előírt feltételek mellett jogszerűen került-e sor, a következő jogszabályi rendelkezéseket kellett alapul venni.

A 66/1991. (XII. 21.) AB határozat szerint a személyes szabadság alkotmányos alapjogát törvény - a büntető jogszabály - az Alkotmány megengedő rendelkezése folytán [55. § (1) bekezdés] korlátozhatja, de a személyes szabadságnak jogszerű („törvényes”) elvonása is okozhat alaptalan sérelmet. Az egyes korlátozó rendelkezések csak akkor fogadhatók el alkotmányszerűnek, ha az általuk elérni kívánt és alkotmányosan elismert célhoz képest a korlátozás szükségszerű és arányos.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 13. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha olyan tényt vagy körülményt észlel, illetőleg hoznak tudomására, amely rendőri beavatkozást igényel. Az Rtv. 15. § (1) bekezdése kimondja, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A (2) bekezdés szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg

kényszerintézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdése alapján a rendőrség feladata ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

A rendőri intézkedések közül az elfogás és előállítás feltételeit az Rtv. 33. §-a tartalmazza. Eszerint a rendőr a közbiztonság érdekében a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja [33. § (2) bekezdés f) pontja]. Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja, azt indokolt esetben a rendőri szerv vezetője egy alkalommal meghosszabbíthatja.

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy az előállítás még felszólítást követően is csupán egy lehetőség a rendőrség számára, és annak nyilvánvaló módon ebben az esetben is szükségesnek és arányosnak kell lennie.

A peres eljárás során az nem volt vitatott, hogy az alperesek állományába tartozó rendőrök fogantatották azokat a kényszerintézkedéseket, amelyek alkalmazására azt követően került sor, hogy a felperes a ...-ei tiltakozáson részt vett. A megtartott ... kerületi ... - ... - ... út közti rendezvény feloszlata jogszerűtlen volt, amit az alperes sem vitatott, így a felperes előállítása, személyes szabadságának korlátozása sem minősülhet jogszerűnek, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság meg is állapította és alperes sem vitatta, jogorvoslati kérelmet nem terjesztett elő, így a felperesnek a rendezvény résztvevői köréből való kiemelése, előállítása sértette a felperes személyhez fűződő jogát.

A Ptk. 76. §-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti az emberi méltóság megsértése.

Az emberi méltóság az egyéni tulajdonságoktól függetlenül minden embert megillet. Tilos e törvényhely alapján is minden olyan magatartás, amely ennek sérelmével jár. A méltóság az emberi léttel eleve együtt járó minőség, amely oszthatatlan és korlátozhatatlan.

Ezen törvényi rendelkezésre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a felperes emberi méltósága is sérült a ...-ei több óráig tartó előállításával.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése biztosítja a jóhírnév védelmét, amelynek megsértése akkor valósul meg, ha valaki más személyére vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel [Ptk. 78. § (2) bekezdés].

A hírnév a személy társadalomban betöltött szerepének értékelését befolyásoló ismereteket jelenti. Jóhírnév sértőnek az olyan közlések tekinthetők, amelyek objektíve nem felelnek meg a valóságnak, és hátrányosan befolyásolják az érintett személy társadalmi értékelését. A felperes által sérelmezett azon közlések, hogy börtöntöltelékek nevezték és homoszexuális orális szex-kapcsolatra tettek ajánlatot a ...-on, és azt mondták neki, hogy „kapd be a faszomat”, „szopjatok le”, „menjetek a picsába” egyértelműen és köztudomásúan alkalmasak a felperes jóhírneve megsértésére, mert szóhasználatában olyan indokolatlanul bántó, lealázó, amelyet senki nem köteles elviselni. Egyben sérti a másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes emberi méltóságát is, mert olyan az általános emberi

érintkezéssel, viselkedéssel, szokással ellentétes magatartásra hívta fel a felperest, ami egyértelműen sérti személyhez fűződő jogát, ezért a Fővárosi Ítélőtábla e tekintetben is megállapította az alperesi jogsértést és ennek megfelelően megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A Ptk. 84. § (1) bekezdése szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest követelheti a jogsértés abbahagyását és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől. A jogsértő magatartástól való eltiltás a jogsértés objektív jogkövetkezménye, ezért a Fővárosi Ítélőtábla azt szükségesnek tartotta elrendelni, figyelemmel arra, hogy annak megismétlődése a jövőben nem tekinthető egyértelműen kizártnak.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla azt emeli ki, hogy a nem vagyoni kártérítés jogintézménye az általános személyiségvédelem egyik eszköze, alkalmazásának feltétele, a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igény jogalapja, valamely személyhez fűződő jog megsértése {Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pont}.

Mivel ezen jogintézmény sem szakítható el a kártérítés általános szabályaitól, megállapításához a jogellenes, felróható magatartáson felül szükséges olyan hátrány bekövetkezése, amely csak nem vagyoni kártérítéssel orvosolható, és a kettő között okozati összefüggésnek is fenn kell állnia.

A Legfelsőbb Bíróság is már több eseti döntésében rámutatott arra, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben nem vagyoni kártérítés megítélésére nem csak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett fél tételesen igazolja a nem vagyoni hátrányait, a bíróság ugyanis a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is elfogadja az olyan hátrány bekövetkeztét, amely köztudomású ténynek tekinthető, így ha a sérelmet szenvedett fél valószínűsíti a hátrányait, valamint olyan esetben, ha a kár bekövetkezése köztudomású tényként elfogadható, a nem vagyoni kártérítés a hátrány tényleges bizonyítása nélkül is megítelhető.

Ilyenkor a kártérítés mértékéről a bíróság a ténylegesen bekövetkezett joghátrány, a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján történő mérlegeléssel határoz.

A Fővárosi Ítélőtábla megítélése szerint az, hogy a felperest jogszerűtlenül előállították, több órán keresztül a rendőrkapitányságon tartották és személyére nézve sértő, megalázó kifejezéseket használtak, olyan köztudomásúan bántó és személyére nézve hátrányos következményekkel járó magatartás, ami indokolja a nem vagyoni kárpótlást, amelynek összegét a másodfokú bíróság a jogsértés tárgyi súlyára, a nem vagyoni kártérítés tekintetében kialakult bírói gyakorlatra tekintettel mérlegelési jogkörében eljárva 300.000 forintban és járulékaiban állapított meg.

Ugyanakkor egyetértett a Fővárosi Ítélőtábla azzal, hogy a ...-i és a ...-i eseményekkel összefüggésben a felperes nem bizonyította, hogy emberi méltósághoz, illetve a sajtószabadsághoz fűződő személyiségi jogát az alperes megsértette, erre nézve a per során bizonyíték nem került csatolásra és olyan bizonyítási indítványt sem terjesztett elő a felperes, ami azt kétséget kizáróan igazolta volna, hogy ezeken a rendezvényeken az alperes a felperessel szemben a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítását indokoló módon lépett fel. A rendelkezésre álló bizonyítékok - a felperesi előadással ellentmondó tanúvallomás -

az alperes védekezésével szemben nem rendelkeznek olyan bizonyító erővel, amely alapján a jogsértés alperessel szemben megállapítható lenne. Ezért e tekintetben a másodfokú bíróság egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával az ítélet elutasító rendelkezését helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a fellebbezési költségek viseléséről a Pp. 239. § (1) bekezdésén keresztül is érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése, a 6/1986.(VI. 24.) IM rendelet 14. §-a alapján és a Pp. 87. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. május 19.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő